

Ela zahnula do chodby a ocitla se tvář v tvář vysokému regálu pokrytému pavučinami. Nikdy předtím si ho nevšimla. V regálu byly uložené hodně staré knihy s popraskanými hřbety a nečitelnými názvy.

Uličkou se prohnal náhlý poryv větru, který s sebou nesl zápach něčeho starého a zatuchlého. Jako by dýchala sama stará budova. Nutil ji pohybovat se dopředu.

„Ne, ne, ne,“ zamumlala, nohy se jí tráslly, ale šla dál.

Chodby se zužovaly, regály se přibližovaly, až se musela postavit bokem, aby se protáhla. Zdálo se, že stěny pulzují a dýchají v rytmu jejího zděšeného srdce.

A pak ji uviděla...

Před ní se šířila slabá mihotající se záře připomínající světlo svíčky. Regály se rozestoupily a Ela málem zapomněla dýchat. Před ní se objevila malá, čtvercová místnost. Vládlo tu dusivé ticho. Regály byly jiné, knihy měly nezvyklé vazby a každá vypadala jinak. Některé se třpytily, jiné jako by se jemně pohybovaly, jako by dýchaly.

A uprostřed místnosti, na podstavci, který jako by vyrůstal ze samotné podlahy, ležela kniha.

Byla obrovská, vázaná v tmavě hnědé kůži. Rohy desek chránilo zlaté kování a uprostřed obálky se leskl kulatý stříbrný symbol zobrazující dvě postavy, jednu klečící před druhou.

Šepot ustal, ale hrobové a tíživé ticho bylo snad ještě horší. Ela vykročila vpřed a ruce se jí tráslly. Nechtěla se knihy dotknout, ale její tělo se pohybovalo, jako by jí nepatřilo.

Prsty se dotkla obálky.